

Preek.B.33.2018

We krijgen alle dagen nieuws over rampen, zoals nu over de bosbranden in Californië. We hebben vorige week de verschrikkingen van de oorlogen herdacht. Ten tijde van de koude oorlog waren we bang voor een raketaanvallen met atoomkoppen. Veel mensen menen dat onze wereld en onze planeet met de klimaatsveranderingen en de vervuiling naar haar einde gaat.

We gaan naar het einde van het kerkelijk en liturgisch jaar en dan krijgen we in de lezingen een speciale literatuur, de apocalyptiek, tehoren.

Jezus spreekt ook van de zon die zal verduisteren en de maan die geen licht meer geeft en van de sterren die van de hemel vallen. En terzelfdertijd spreekt hij over Zijn terugkeer en de volheid van het Rijk Gods.

Er is voor het schrijven van dit evangelie veel gebeurd. Bij vervolgingen onder keizer Nero zijn vele christenen voor de wilde beesten gegooid of als toorts opgebrand. Petrus en Paulus, de steunpilaren van de jonge christelijke gemeenschap, zijn omgebracht. In het jaar 70 wordt de tempel en de stad Jeruzalem verwoest. De christenen en de Hebreëen vroegen zich af of dit niet het definitieve einde aankondigde.

Als we de toestand van de wereld en de Kerk bekijken menen velen dat het einde nabij is. Er is in vele landen geen godsdienstvrijheid en er zijn nu meer christelijke martelaren dan in de eerste eeuwen. Maar dat is een beetje ver weg, niet bij ons. Hier worden de christenen niet meer voor de leeuwen geworpen. Het is een propere handenoperatie, ons geloof en onze levensovertuiging worden verworpen.

Als we naar onze kerk kijken lijkt alles in mekaar te storten. De kerk zoals we ze nu kennen zal verdwijnen. Hetgeen bezig is, is geen doodstrijd of een euthanasie maar een geboortepijn. We groeien naar iets nieuws.

Jezus spreekt over het teloor gaan van zon, maan en sterren. Dat is beeldspraak. De hemellichamen werden in die tijd vaak vereerd als goden. De idolen, de afgoden, de sterren van deze wereld zullen ten onder gaan. Hun rijk zal verdwijnen om een rijk van gerechtigheid de kans te geven. De wereldheersers van de economie, de kleine groep die nu de wereld in hun greep houdt zal niet winnen.

Dat zal zo ook zijn met de kerk. Het oude verdwijnt en een kleine groep van gedoopten, van christenen, zal winnen. Jezus spreekt over het uitzenden van engelen om de mensen te verzamelen, te verenigen, ze uit de vier windstreken bijeen te brengen.

Wie zijn die engelen? Het zijn de mensen, vrouwen en mannen, die zich vrijwillig of geroepen inzetten voor de gemeenschap. Zij die de gemeenschap aanmoedigen en versterken. Ze stellen zich ten dienste en hun vreugde is het geluk van de mensen.

Er zijn in alle tijden sterren, idolen en afgoden geweest. Ook in de kerk, mensen die uit zijn op carrière en om in de kijker te staan. Zij vallen vroeg of laat.

Alles gaat voorbij maar Jezus' woord gaat niet voorbij.

Het geeft vertrouwen. En dat vertrouwen geeft de kracht om het evangelisch programma van Jezus in praktijk te brengen.

Het is morgen de dag van de armen. Een 60-tal idolen van deze wereld bezitten zoveel als de helft van de wereldbevolking. Terwijl de wereld en wat hij kan voortbrengen gegeven is aan de gehele mensheid.

Paus Franciscus ziet en bemint de armen. Hij vergelijkt de opdracht van de kerk vaak met een veldhospitaal.

God en de mensen zijn niet gediend met pracht en praal maar met de inzet voor de mens in nood.

Op het Sint-Pietersplein in Rome is al veel pracht en praal te zien geweest. Op deze dag wil de paus er een veldhospitaal installeren. In de geest van geneeskunde voor het volk wil hij dat de armen er gratis kunnen verzorgd en geholpen worden.

Dit is een teken dat er iets nieuws aan het botten is. Deze manier van aanpakken vervult ons met vertrouwen en optimisme. Er is toekomst voor het volk van God als het evangelie in praktijk gebracht wordt.